

p/cco/o  
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

# ข้าวกล่องแห่งความห่วงใย ที่อร่อยที่สุดในโลก 씨 유 어게인

คิมจียุน  
เขียน

หัตถยา ภูษงค์ชัย  
แปล



บนโต๊ะมีสมุดคาลิกราฟี หนังสือศิลปะการเขียนพู่กัน  
โน้ตเพลงอคูเลเล่ และหนังสือทำอาหารสไตล์ตะวันตกวางซ้อนกันอยู่  
- คิมจียุน

การอ่านดีจากรูปร่างหน้าตา



# คำนำสำนักพิมพ์

คำอวยพรที่ฉันมักจะบอกคนรอบตัวอยู่บ่อย ๆ ก็คือ ขอให้ได้กินของอร่อย ๆ นอนหลับเต็มอิ่ม และได้ทำสิ่งที่รักเสมอ คงเพราะฉันเชื่อว่า บางทีชีวิตที่มีความสุขอาจไม่ใช่เรื่องซับซ้อนและไม่ได้มีอะไรมากมายไปกว่านั้นก็ได้ละมัง ฉันหวังจากใจจริงว่านักอ่านทุกท่านจะได้กินมื้ออาหารแสนอร่อย นอนหลับสบายนุ่น ๆ และมีเวลาทำสิ่งที่ทำให้ใจมีพลัง

มาตามกีมนัมแห่งบ้านข้าวกล้องมันนาก็เช่นกัน เธอหวังว่าลูกค้าทุกคนที่แวะมาที่ร้านจะได้เติมพลังกายด้วยข้าวกล้องแสนอร่อยที่อัดเต็มกล่องจนแน่น และเติมพลังใจด้วยจดหมายน้อยซึ่งบรรจุข้อความเปี่ยมด้วยความรัก เธอหวังว่าข้าวกล้องที่ตัวเองทำจะคอยอยู่ข้าง ๆ ทุกคน ไม่ว่าจะบนเส้นทางไกลตามความฝัน เส้นทาง การเอาชนะอุปสรรค หรือเส้นทางกรเี่ยวยาตัวเอง เพราะไม่ว่าจะต้องเผชิญเรื่องราวแบบไหน การมีพลังกายและพลังใจเต็มที่ย่อมดีกว่าเสมอ

ข้าวกล่องแห่งความหวังใยที่อร่อยที่สุดในโลก เป็นเรื่องราวที่อบอุ่นและกลมกล่อมราวกับอาหารปรุงสดใหม่จากเตา และเป็นเหมือนจดหมายจากคุณยายผู้หวังดีซึ่งส่งต่อถ้อยคำแสนอบอุ่นที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าต้องการฟัง ถ้อยคำที่คอยปลอบโยนว่าเราไม่จำเป็นต้องพยายามและอดทนอยู่เพียงลำพัง โลกนี้ยังมีผู้คนที่พร้อมจะช่วยเหลืออยู่ไม่ไกลนี่เอง

วันนี้ก็ แสฟอะไนซ์เดย์เช่นเคยนะคะ คุณน้าอ่าน



กล่องอ่าน

p/cco/o

ในวันอันแสนมหัศจรรย์ เด็กหนุ่มคนหนึ่งผ่านเข้ามาในหนทางของฉัน  
เราได้พูดคุยเรื่องราวต่างๆ มากมาย  
ทั้งเรื่องไร้สาระและเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่  
แล้วเขาก็บอกฉันว่า  
สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่คุณจะได้เรียนรู้  
คือการได้รักใครสักคน และได้รับความรักตอบกลับมา



- เอเดน อาเบซ (นักแต่งเพลง)

# สารบัญ

อารัมภบท	1
บทที่ 1 สวัสดิ์ จองอี	3
บทที่ 2 สวัสดิ์ ฮึงมิน	98
บทที่ 3 สวัสดิ์ มิสเตอร์ไข่	153
บทที่ 4 สวัสดิ์ มุนจอง	210
บทที่ 5 ซึ่ยูอะเกน	276
บทส่งท้าย	314
ส่งท้ายจากผู้เขียน	316
ส่งท้ายจากผู้แปล	318
เกี่ยวกับผู้เขียน	320
เกี่ยวกับผู้แปล	321



ทดลองอ่าน

# อารัมภบท

ยามรุ่งอรุณ ขณะที่ท้องฟ้ายังคงเป็นสีม่วงเพราะดวงอาทิตย์ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า เสียงดนตรีบรรเลงเพลง*มูนริเวอร์*<sup>1</sup>ดังมาจากลำโพง มาร์แชลส์ครีมได้ขายคานบ้านอันนอกหลังหนึ่ง

หญิงชราขยับมือเหยี่ยว่นตอกไขลงในซามสเดนเลสพลางฮัมเพลงคลอไปตามเสียงดนตรีอย่างเบิกบานใจ จากนั้นก็วางหม้อหัวใหญ่ลงบนเตียงไม้ที่แม้จะมีร่องรอยของกาลเวลาแต่ยังคงสะอาดสะอ้านแล้วเริ่มหันทันที เธอหันเสียงดังตึก ๆ ๆ เหมือนกำลังหันตามจังหวะดนตรีก่อนที่จะหันซูกีนีและแคร่รถเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วใส่ลงในซามที่ตอกไขใส่ไว้ เมื่อใช้ตะเกียบยาวตีให้เข้ากัน ผักชิ้นเล็กชิ้นน้อยก็เคลื่อนตัวตามกันไปเป็นระลอกดูเหมือนการใช้ชีวิตของคนเราไม่มีผิด

เธอค่อย ๆ เทไขลงบนกระทะที่ตั้งให้ร้อนที่ละนิดแล้วเหยียดให้ได้อูบ ขณะใช้ตะเกียบคืบม้วนจนได้ไขม้วนเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเกือบเสร็จสมบูรณ์ ตุ่มน้ำหนักบนฝามือหุงข้าวแรงดันก็สั่นสะเทือนและโยกไปมา เธอจึงใช้นิ้วผัดกเบา ๆ ทำให้อุ่นน้ำสั้ขาวร้อนระอุพวยพุ่งออกมาทางตู้ไม้เหนือเตาแก๊ส

ไขม้วน แพนเค้กโบงา สลัดผลไม้แบบดั้งเดิม กิมจิผักกาดขาวสด ถูกใส่ลงในข้าวกล่อง ตามด้วยเนื้อซี่โครงย่างชิ้นหนาสองชิ้น จากนั้น

---

<sup>1</sup> *Moon River* เพลงโดย ออดรี เฮปเบิร์น (Audrey Hepburn ค.ศ. 1929 - 1993)

เธอก็หยิบกระดาษสีขาวที่ตัดเป็นแผ่นยาวออกมาจากลิ้นชักด้วยท่าทาง  
คุ้นชิน ก่อนจะเขียนตัวหนังสือลงไปบนนั้นด้วยปากกาหมึกสีดำ

เข่าว่ากันว่าบนโลกนี้ไม่มีใครใดที่รักษาด้วยอาหารไม่หายไข้ไหมละ  
อย่าปล่อยให้ตัวเองป่วยใจ แล้วก็อย่าให้ใจทุกข์ระทมด้วย!

แซฟอะไนซ์เดย์นะ ซียูอะเกน!  
(เนื้อซีโคร่งย่างทำจากฮันอู<sup>2</sup>)

เธอนำกระดาษนี้ที่บรรจงเขียนข้อความลงไปอย่างประณีต  
มาห่อด้วยกระดาษฟอยล์แล้ววางลงในกล่องข้าว ก่อนจะซ่อนข้อความ  
ของวันนี้เอาไว้อย่างดีด้วยการตักข้าวที่สุกร่วนกำลังดีใส่ลงไปบนนั้น  
รอยยิ้มสดใสผลิบานที่มุมปากอันเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นข้างร่องแก้ม  
ลึกของกิมนัม

“เขียนว่าทำจากฮันอูแล้วดูเหมือนอยากเอาหน้าเกินไปไหมนะ  
ไม่หรอกน่า ยิ่งไงก็ควรจะได้รู้ว่าของที่ตักเข้าปากไปคือฮันอูลิ ถึงจะ  
มีแรงขึ้นมาได้!”

กิมนัมซึ่งโปกศึระชะด้วยผ้าคลุมผมสีขาวปักลายดอกเดซี่หัวเราะ  
โชะ ๆ

บรรยากาศยามเช้าตรู่และกลิ่นข้าวหอมกรุ่นเคล้าด้วยกำลังใจ  
แสนอบอุ่นของข้าวกล้องลอยละล่องออกจากหน้าต่างบ้านข้าวกล้อง  
มันนา<sup>3</sup>ไปตามตรอกซอกซอย

<sup>2</sup> เนื้อวัวพื้นเมืองของเกาหลี มีรสชาติอร่อยและมีราคาสูง

<sup>3</sup> ภาษาเกาหลีเขียนว่า 맛나 แปลว่า อร่อย

# บทที่ 1

## สวัสดี จองอิ

วันนี้ก็ได้เวลาแสดงฝีมืออีกแล้ว ก็มันัมเปิดประตูบานเพื่อยืมออกเต็มที กลิ่นสะอาดสดชื่นยามเช้าตรู่ลอยเข้ามาในบ้านข้าวกล่องมันนาสายลมแผ่วเบาพัดโชยมาทำให้กระดิ่งลมรูปปลาที่แขวนอยู่ตรงบานประตูส่งเสียงใสกังวาน แม้ว่าดวงอาทิตย์จะยังไม่พ้นขอบฟ้าคืนก็เริ่มมีแสงสว่างส่องเข้ามาถึงตู้กระจกที่ถูกเช็ดทำความสะอาดเป็นอย่างดี เธอเชื่อมต่อลำโพงผ่านบลูทูธ และเนื่องจากตั้งค่าเป็นโหมดตัวอักษรขนาดใหญ่เอาไว้จึงทำให้กดปุ่มที่ตัวเครื่องได้อย่างง่ายดายทั้งที่ไม่ได้สวมแว่นสายตายาว อืม ไหนดูซิ อย่างวันนี้ก็ต้อง...ใช่เลย! เมริล สตรีป ก็แล้วกัน! บทเพลงที่เริ่มต้นเหมือนการทองบทกวีแผ่วเบาดังขึ้นจนกระทั่งได้ยินเนื้อเพลงท่อนพรีคอรัส

“เดอะวินเนอร์เทกส์อิตอลเดอะลูเซอร์เสตนดิงสมอลล์ บีไซด์เดอะวิกทอรี!”

ก็มันัมร้องเพลงที่ไม่รู้จะเรียกว่าเป็นเพลงทรีออต<sup>1</sup> หรือเพลงป๊อปกันแน่ด้วยสำเนียงน่าฟัง แม้ว่าเธอจะไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง ไม่นิ ต้องบอกว่าไม่เคยแม้แต่จะย่างกรายเข้าไปในเขตประตูโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ แต่เธอก็พยายามพากเพียรเรียนรู้ด้วยตัวเอง

---

<sup>1</sup> แนวเพลงยอดนิยมของเกาหลีคล้ายกับแนวเพลงลูกทุ่งของไทย

อย่างเต็มที่ ตลอดระยะเวลา 70 ปีในชีวิตของเธอมีแต่การเรียนรู้  
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด แม้ว่าจะไม่มีอะไรที่ทำได้ง่าย ๆ และไม่มีใครมา  
คอยพ้อสอน แต่กินนัมก็ใช้ชีวิตมาอย่างเข้มแข็งด้วยความแน่วแน่  
เธอตั้งใจว่าจะเป็นเหมือนกับเมริล สตรีป ออคตรีย์ เฮปเบิร์น และ  
ยุนยอจองที่ไม่คิดจะปกปิดผมหยอก เพราะนั่นเป็นเหมือนเสียง  
ปรบมือให้ตัวเองที่ใช้ชีวิตมาอย่างขยันขันแข็งจนผมสีดำกลายเป็น  
สีเทาเหมือนรากต้นหอม

กินนัมไม่ได้เกิดมาในยุคที่มีทุกอย่างครบครันเหมือนทุกวันนี้  
แต่เธอเกิดมาเป็นลูกสาวคนโตในยุคหลังสงครามอันแสนยากจน  
ขั้นแค้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอได้ชื่อว่า “กิน” ที่หมายถึงทองคำ  
และ “นัม” ที่หมายความว่าเปี่ยมล้น ซึ่งเป็นชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้เพราะ  
หวังให้เธอเป็นคนมีวาสนา มีเงินทองมากมาย และได้ใช้ชีวิตอย่าง  
มั่งคั่ง แต่คงเป็นเพราะนามสกุล “ซอง” ที่แปลว่าน้ำใจ เธอถึงได้เป็น  
คนที่มีน้ำใจเปี่ยมล้นและกลายเป็นคนมือเติบที่ดักข้าวและกับข้าว  
ที่ทำจากเนื้อวัวหรือเนื้อปลาใส่ลงไปพูนกล่องข้าวจนปิดฝาไม่ได้

ตลอดระยะเวลาที่กินนัมใช้ชีวิตผ่านร้อนผ่านหนาวราวกับ  
ก้าวผ่านช่วงเวลาต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์มานั้น สิ่งที่ต้องการ  
ทำให้สำเร็จมีเพียงเรื่องเดียว นั่นคือการมีชีวิตแบบผู้ใหญ่ ไม่ใช่แบบ  
หญิงชราทั่วไป แต่เป็นคนวัยเก๋าผู้มีสไตล์! ได้ยินว่าช่วงนี้คุณยาย  
รุ่นมิลเลนเนียลและแกรนพลูเอนเซอร์<sup>2</sup> กำลังมาแรง...การที่เธออยาก  
ถูกเรียกว่ามาตามแทนคำว่าคุณยายดูเป็นความต้องการที่มากเกินไป  
อย่างนั้นหรือ การที่อยากมีชีวิตโดยถูกเรียกด้วยชื่อของตัวเองแทน

---

<sup>2</sup> อินฟลูเอนเซอร์สูงวัย

คำว่าคุณป้าหรือคุณแม่ของใครบางคน นับเป็นความละโมภโลกมากขนาดนั้นเสียหรือ ถ้านั่นถือเป็นการโลกมากมาขนาดนั้นก็ขอยอมเป็นคนโลกมากดูสักหน ฉันจะเป็นคนวัยเก่าที่คาดแว่นกันแดด สีดำขลับไว้บนศีรษะที่มีแต่ผมขาวหงอกตามกาลเวลาและพันผ้าพันคอผ้าไหมนุ่มลื่นไปเดินเล่นริมหาด ฉันจะใช้ชีวิตแบบนั้น ต้องทำได้!

“อู๊ปส์! ลั่นอีกแล้วแฮะ”

ซิกฮเย<sup>3</sup> ที่มีเมล็ดข้าวสีขาวนอนกันอยู่ล้นจนหกลงไปบนภาชนะแบบเทกเอาต์สีใส นั้นเป็นซิกฮเยทำเองแบบไม่เหมือนใครที่ลิ้มรสได้แค่ที่บ้านข้าวกล้องมันนาเท่านั้น ซิกฮเยที่ดื่มเข้าไปโดยต้องรอให้ร้อนน้ำแข็งใสก็จะละลายในปากนั้นช่างหอมหวานและเย็นชื่นใจ เป็นรสชาติที่ยอดเยี่ยมเหลือเกิน เมื่อใช้หลอดดูดเมล็ดข้าวสีขาวवलที่นอนกันอยู่ในแก้วหลังจากดื่มเข้าไปแล้วก็ยิ่งให้รสชาติเลิศล้ำขึ้นไปอีก

ไหนดูซิ วันนี้จะเตรียมเมนูอะไรทำเป็นข้าวกล้องดีนะ ยังไงก็ต้องมีสลัดด้วยอย่างหนึ่ง ก็มันมเปิดกล่องมันฝรั่งที่สั่งมาจากคังวอนโดและเลือกหยิบมันฝรั่งลูกที่แก่กำลังดีออกมา เธอปิดเศษดินออกแล้วนำมาล้างให้สะอาดด้วยน้ำไหล จากนั้นจึงปอกเปลือกด้วยมีดปอกผลไม้จนเห็นเนื้อเนียนด้านใน

เธอบดมันฝรั่งต้มและใส่แฮมที่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ลงไป ตามด้วยแตงกวา มายองเนส มัสตาร์ด น้ำตาล เกลือ และพริกไทยอย่างละนิด แล้วค่อยๆ คลุกเคล้าให้เข้ากัน จากนั้นก็ผ่าขนมปังหวานขึ้น

<sup>3</sup> เครื่องดื่มพื้นบ้านของเกาหลีที่มีรสหวาน ทำจากข้าวและน้ำข้าวหมัก

หนานุ่มแล้วตักสลัดมันฝรั่งใส่ลงไปหนึ่งช้อน ไมสิ เธอตักใส่ไปสองช้อน เต็มจนขนมปังแทบจะขาดออกจากกัน

หลังจากนั้นก็ใส่อาโวคาโด ซอสไข่ปลาพอลล๊อค และเนื้อตุ๋น ซีอิ๊วเพิ่มลงไปสำหรับคลุกกินกับข้าวเป็นการปิดท้ายเมนูข้าวกล่องอาหารเช้า ก่อนที่จะตักข้าวลงไป ก็มัน้มเขียนจดหมายลงบนกระดาษ สีขาวแผ่นยาวที่ตัดเตรียมไว้ด้วยใบหน้าที่เล่นเหมือนสาวน้อยจอมแก่น

ว่ากันว่ามันฝรั่งเจริญเติบโตได้ดีแม้ในดินที่แห้งแล้ง

แตกต่างจากรวงข้าวที่มีเงื่อนไขมากมาย

เพราะนั่นแทนที่จะโทษคนอื่น โทษสภาพแวดล้อม

โทษเครื่องมือเครื่องมือ หรือเอาแต่โทษๆอะไรบางอย่าง

วันนี้ลองใช้ชีวิตอย่างเข้มแข็งเหมือนมันฝรั่งดูดีไหม

ซียูอะเกนนะ

“มาตามกิมมัน้ม! วันนี้ผมมาซื้อข้าวกล่องอาหารเช้าครับ”

“โอ๊ะ! ชินฟุง จะไปที่โรงละครตั้งแต่เข้ามิดเลยหรอ ตอนนี้ยังมีมอร์นิ่งสุด ๆ อยู่เลยนี่”

คนแรกที่เปิดประตูเข้ามาในบ้านข้าวกล่องมันนาคีฮะฮะวาคัง คือชินฟุงนั่นเอง เขาเพิ่งตามหาความฝันของตัวเองเจอก็ตอนที่ได้ออกจากกรมทหารแล้ว แต่ชินฟุงเป็นเด็กคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด อีกทั้งยังสอบเข้าคณะนิติศาสตร์ได้แล้วด้วย เมื่อเขาบอกว่าจะเป็นนักแสดงละครเวที จึงถูกตัดขาดความช่วยเหลือด้านการเงินจากครอบครัวทั้งหมด นั่นเป็นการกดดันจากพ่อแม่ที่บ่นว่าจะทำงานที่ทำเงินไม่ได้ไปทำไม จะทำงานที่ไม่มีอะไรดีเลยนอกจากความพึงพอใจในความสำเร็จแสน

กระจอกไปได้อะไร ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงเดินไปทั่วฮยเฮฮวดงเพื่อขาย  
ตัวละครเวทีและเชิฐยวณลูกค้ำ อีกทั้งยังเรียนรู้ตั้งแต่เรื่องพื้นฐาน  
อย่างขยันขันแข็งเพื่อให้ได้ขึ้นไปยืนบนเวที

“ถึงจะเป็นบทบาทเล็ก ๆ...แต่จะมีการอดิฉันในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว  
ผมเลยอยากจะไปฝึกซ้อมสักหน่อยนะครับ!”

“อาชีพนักแสดงมีบทบาทใหญ่ที่ไหนกันแล้ว ถ้าชาติใคร  
ไปสักคน เรื่องก็ไม่เดินแล้ว”

“สมเป็นมาตามกิมนัมของผมจริง ๆ!”

ชินฟงยกนิ้วโป้งให้

“โอะ ๆ นี่ฉันเกรตจนต้องยกนิ้วให้เลยเธอ! ชิกฮยเยนี่เพิ่งทำ  
เมื่อเช้ามีดนี่เอง ลองตีมดูนะ โชติลียีฮยฮยดู ๆ เลยละ”

กิมนัมส่งชิกฮยเยทีใส่ไว้ในขวดแบบเทกเอาต์ให้เป็นของแถมไป  
พร้อมกับข้าวกล่อง

แล้วข้าวกล่องสำหรับมือเช้า มื้อกลางวัน และมื้อค่ำก็ได้พบ  
เจ้าของและออกจากชั้นวางไปจนหมด ส่วนผสมที่เตรียมอย่าง  
พิถีพิถันและรสชาติของเจ้าของร้านทำให้มีลูกค้ำขาประจำมากมาย  
วันนี้ก็ขายหมดเกลี้ยงเหมือนเคย กิมนัมเดินเข้าไปในครัวอย่าง  
อารมณ์ดีและเริ่มเก็บกวาด การที่วันนี้มีคนขายกล่องวงจรมัดมา  
ทั้งที่ไม่เคยปรากฏตัวมาก่อนถือเป็นลางบอกเหตุหรือเปล่านะ หรือ  
ว่าต้นเหตุของเคราะห์ร้ายจะมาจากการพลาออกมาว่านอกจากฝีมือ  
การทำอาหารของฉันทันแล้ว ในบ้านข้าวกล่องมันนาแห่งนี้ก็ไม่มีอะไร  
ให้ขโมยหรอก จู่ ๆ กิมนัมก็เสียวสันหลังวาบขึ้นมาขณะกำลังเช็ด  
คราบน้ำมันที่อ่างล้างจานและเตาแก๊ส ระหว่างที่กิมนัมถูกรอบบ่า  
ด้วยความรู้สึกเสียววาบอย่างบอกไม่ถูก เธอก็ได้ยินเสียงคล้ายทารก

ร้องให้ดังมาจากห้องโถง หรือว่าอาหารของเจ้าพวกแมวจรจะหมด แต่ไม่สิ เมื่อก็เพิ่งไปเติมให้จนพูนถ้วยนี่นา...

กิมנםถอดถุงมืออย่างสี่ชมพูติดลูกไม้ออกมาวางพาดไว้บนอ่างล้างจานแล้วก้าวเดินไปอย่างช้า ๆ ขณะเดินผ่านเคาน์เตอร์และอ้อมตู้แช่เย็นไป เหยื่อกาพิทก็ไหลออกมากลางหลัง เสียงนี้ไม่เหมือนเสียงแมวร้องเลย แต่ก็ไม่มีทางมีเด็กทารกอยู่ที่นั่นได้สิ กิมנםยิ้มขำเหมือนกำลังคิดว่าตัวเองจินตนาการเรื่องไร้สาระ และเมื่อเดินพ้นหัวมุมไป เธอก็รู้สึกเหมือนหัวใจตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม เพราะสิ่งที่กำลังร้องอยู่ในฝ่าห่อสี่ขาลายดวงจันทร์และดาวดวงน้อยคือเด็กทารกไม่ผิดแน่

กิมנםอุ้มเด็กทารกขึ้นมาด้วยท่าทางตกใจ เธอคลี่กระดาษสีขาวที่พับวางไว้ได้ผ้าห่มอย่างเรียบร้อย

เด็กคนนี้เกิดเมื่อเดือนมิถุนายน ปี 2023 ค่ะ ยังไม่มีชื่อ ยังไม่ได้แจ้งเกิด แล้วก็ยังไม่ได้นัดวัดซินเลียดค่ะ แต่ก็ยังเป็นเด็กที่สุขภาพแข็งแรงและเข้มแข็งมาก ที่ผ่านมายังไม่เคยป่วยหนักเลย ค่ะ ตอนนี่เริ่มนอนหลับยาวได้และยิ้มเก่งแล้วด้วย เด็กคนนี้เป็นเหมือนสิ่งล้ำค่าที่เข้ามาในชีวิตที่ไม่ต่างจากพื้นดินที่เต็มไปด้วยหินของฉิน ระบายลงด้วยนมผงอันนี้นะคะ ถ้าให้กินนมผงยี่ห้ออื่นจะปวดท้องนะคะ ได้โปรดช่วยเลี้ยงเด็กคนนี้อย่างดีให้แกได้อิ่มท้องด้วยนะคะ ระบายด้วยค่ะ ระบายด้วยจริงๆค่ะ หวังว่าสักวัน ฉินจะได้ ชีเยอะเกนนะคะ

ชีเยอะเกนเหรอ หมายความว่าต้องเป็นคนที่เคยมาที่บ้าน ข้าวกล่องมันน่าแน่นอน ต้องเป็นคนที่เคยกินอาหารรสมือของ

ของกิมนัมคนนี่! เป็นคนที่เคยกินอาหารที่ฉันเป็นคนทำสินะ! กิมนัมรีบวิ่งออกไปนอกประตู แต่ก็มีเพียงสายลมในฤดูใบไม้ร่วงพัดโชยมาเท่านั้น เมื่อลมหนาวพัดเข้ามา เด็กทารกจึงเริ่มร้องให้ดังขึ้น กิมนัมกลับเข้ามามองเด็กน้อยพลางพูดกับตัวเอง หนูน้อย หนูมาจากไหนหรือ แม่หนูอยู่ไหนจะ แม่ กิมนัมสุดหายใจเข้าลึก ๆ จนปอดเต็มไปด้วยลมหายใจแล้วจึงไม่มีเสียงใดดังขึ้นอีก เด็กน้อยยังคงส่งเสียงร้องให้เหมือนพยายามร้องเรียกหาแม่ที่ทอดทิ้งตัวเองไป ราวกับรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อได้เห็นเด็กน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลกได้ไม่ถึงร้อยวันต้องมารับรู้ความรู้สึกของการถูกทอดทิ้ง ก่อนจะได้สัมผัสกับความรักแบบนี้ช่างน่าเวทนาเหลือเกิน

“โอ! ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร เดี่ยวแม่ก็มา โอ! ไม่ต้องร้องนะ ลูกสู้ๆ จะโอ!”

เธออุ้มทารกที่สวมเสื้อเด็กอ่อนขึ้นมากอดเอาไว้ แม่จะพยายามโยกตัวไปซ้ายที่ขวาที่ แต่เสียงร้องให้ก็ยังไม่หยุด กิมนัมจึงเริ่มร้องเพลงกล่อม

“เอเอ เอเอ ลูกน้อยของฉัน เจ้าไก่ กูก กูก ไก่ อย่าร้องแบบนั้น เดี่ยวลูกของฉันจะตื่นเอาหนา เจ้าหมา โส่ง โส่ง อย่าเห่าเลยน่า เดี่ยวลูกน้อยของฉันจะตกใจตื่นขึ้นมา”

เด็กน้อยที่เอาแต่ร้องไห้หน้าดำหน้าแดงค่อย ๆ สงบลง กิมนัมอุ้มเด็กทารกที่นำจะอายุไม่ถึงร้อยวันออกไปด้านนอกด้วยใบหน้าที่ซีดเซียวใครกันนะ ทำเรื่องแบบนี้ได้ยังไงกัน จะทำตัวให้สวรรค์ลงโทษหรือไง... ทันทีที่กิมนัมพูดกับตัวเองจบ เด็กน้อยก็ร้องไห้อีกครั้ง

“เปล่า ๆ ไม่ใช่อย่างนั้นจะ แม่หนูไม่ถูกสวรรค์ลงโทษหรอกยายจะช่วยเองนะ เออละ เด็กดี หนูเป็นเด็กดีใช่ไหมจ๊ะ”

ศีระชะของกิมนัมที่รวบรวมชาวเอาไว้อย่างดีด้วยตัวหนีบเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ บรรยากาศคำคืนในฤดูใบไม้ร่วงเริ่มเย็นลงแล้วแท้ ๆ แต่วันนี้กลับร้อนขึ้นมากอย่างบอกไม่ถูก

“ยังไงก็ต้องกลับมา ถ้าเป็นคนที่เคยกินข้าวที่ฉันทำละก็ ยังไงก็ต้องกลับมาแน่ น่าจะรู้สึกเหมือนถูกมัดหินถ่วงขาไว้จนเดินไปได้แค่นี้ก็ก้าวหกรอก จิตใจของคนเป็นแม่ที่ต้องทิ้งลูกไปก็เป็นแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ มารอกันเถอะนะจ๊ะ”

กิมนัมเปิดกระเป๋าผ้าอ้อมตุง ๆ ที่ถูกทิ้งไว้พร้อมเด็กน้อย ข้างในมีผ้าอ้อม ขวดนม และนมผงที่ยังไม่ได้เปิดอยู่กระป๋องหนึ่ง เธอจึงเปิดฝากระป๋อง แต่เดี๋ยวก่อน ยังดูใหม่อยู่เลยนี่นา เคยกินนมผงแล้วใช้ใหม่เนี่ย ถ้าปวดท้องขึ้นมาได้เป็นเรื่องแน่ เธอคดน้ำจากเครื่องกรองน้ำอย่างกุกุกจวบแล้วนำไปเทใส่กาต้มน้ำ เมื่อมีไอร้อนพุ่งออกมาจากพวยกาจึงเปิดฝาดูแล้วทิ้งไว้ให้เย็นลง ใช้ได้แล้ว แต่ฉันควรใส่นมเท่าไรดีละ กิมนัมอ่านคำอธิบายภาษาเยอรมันที่อยู่ข้างกระป๋องนมผงด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไหนดูซิ...ทรี มันธัส อาฮา หกซ็อน โอเค”

เมื่อพิจารณาจากไซบรอนหนังศีระชะแล้ว กิมนัมประเมินว่าเด็กทารกน่าจะยังอายุไม่ถึงร้อยวัน เธอจึงเทน้ำอุ่นลงในขวดนมและใช้ช้อนพลาสติกสีน้ำเงินที่อยู่ในกระป๋องตักนมผงใส่ลงไป จากนั้นก็ค่อย ๆ แกว่งขวดเป็นวงกลมเบา ๆ เพื่อให้มันผสมละลายโดยที่ไม่จับตัวกันเป็นก้อน เด็กน้อยอ้าปากรอทันทีที่ได้กลิ่นนม

“กินเก่งจังเลย เดี่ยววันนี้แม่ของหนูก็จะมาแล้วละมั้ง ตอนนี้อาจจะแอบดูพวกเราจากที่ไหนสักแห่งอยู่ก็ได้”

กิมนัมเป็นลูกสาวคนโตซึ่งมีน้องให้ต้องดูแลหลายคน เธอจึง

อุ้มทารกขึ้นพาดบ่าอย่างชำนาญและใช้มือลูบหลังของเด็กน้อยเบา ๆ จนกระทั่งมีเสียงเรอดังขึ้น

“เก่งมาก สบายท้องแล้วใช่ไหมจ๊ะ”

“อู๊อู๊”

“ร้องตอบฉันเหรือ น่ารักจัง น่ารักน่าเอ็นดูขนาดนี้...ลองรอดูก่อนก็แล้วกัน”

เมื่อเข้าไปในซอยเล็กๆ ติดกับโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ไชโยที่เป็นถนนเดินรถทางเดียว ก็จะมีเห็นมุมถนนที่มีต้นสนเรียงราย อยู่ทั้งสองข้างทาง บ้านข้าวกวลงม้านาในซอยยาวคงตั้งอยู่ตรงนั้น แสงที่ลอดออกมาจากใต้หลังคาบ้านอันอกแสนสะอาดตาส่องสว่างราวกับไม่มีที่ท่าว่าจะดับ ก็มันมีอุ้มทารกที่นอนหลับสบายอยู่ในผ้าห่อเดินไปเดินมาอยู่หน้าประตู แต่ก็ไม่มีใครมาสักคน เมื่อเริ่มตกดึก ก็มันมีจิ้งอุ้มเด็กน้อยออกมาอย่างเบาเมื่อ เธอพลิกป้ายบนประตูกระจก เปลี่ยนจาก “open” เป็น “closed” แล้วนำกระดาษมาติดลงไปบนป้ายนั้น

ใครทำของล้ำค่าหาย ติดต่อมาด้วยนะ! 010-0000-0000



“คุณห้อง 201 เมื่อไหร่จะย้ายออกสักทีอะ”

บั้ง ๆ ๆ

“ฉันรู้แหละว่าเธออยู่ข้างใน ในฐานะลูกผู้หญิงด้วยกันฉันก็เห็นใจ

อยู่หรอกนะ เห็นใจจริงๆ แต่จะทำแบบนี้ไม่ได้สิ ฉันไม่ได้ทำธุรกิจการกุศลนะ ฉันก็ต้องรับลูกค้าเหมือนกัน ถ้ายังแกล้งทำเป็นไม่อยู่ห้องแบบนี้ ฉันจะขนของออกแล้วนะ รู้ไหมว่าลูกค้าที่มาชั้นนี้เขาไว้วางใจทุกคนเลยว่ามีเสียงเด็กร้องนะฮะ!”

หลังจากถอนหายใจด้วยความหงุดหงิด เธอก็พูดขึ้นอีก

“ไม่รู้หรือไงว่าถ้ามีเสียงเด็กร้องในโมเทลแล้วมันจะเสียบรรยากาศขนาดไหน ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปลูกค้าไม่เข้าแน่ มีคนเอาไปโพสต์รีวิวในอินเทอร์เน็ตแล้วด้วย! ฉันพูดชัดเจนแล้วนะ ถ้าไม่จ่ายเงินภายในวันนี้ละก็ คืนนี้ฉันจะเปิดประตูเข้าไปขนของออกให้หมดเลย แล้วก็เรื่องเด็กนะ...ยังไม่ได้แจ้งเกิดใช่ไหม เธอคิดจะทำยังไงกันแน่ แต่นั่นก็เป็นปัญหาของเธอ เธอเป็นว่าถ้าคราวนี้ยังไม่ยอมย้ายออกอีก ฉันจะแจ้งตำรวจให้รู้แล้วรู้รอดเลย!”

ปังๆ ปังๆ

เด็กทารกทำหน้าบูดเบี้ยวเมื่อได้ยินเสียงหญิงเจ้าของโมเทลเคาะประตูห้องเก่าๆ จองอีรีบปิดปากลูกน้อยเอาไว้ ขอร้องละ ได้โปรดเงียบไว้ ซูว์...เด็กน้อยยิ้มแฉ่งเมื่อเห็นใบหน้าตึงเครียดของจองอี แก้มของเด็กน้อยยกขึ้นข้างหนึ่งพลางยิ้มเหมือนกำลังขยิบตา เมื่อได้เห็นภาพนั้นจองอีจึงเริ่มคลายความเครียดลงและยิ้มตามไปด้วย

“มีความสุขอะไรขนาดนั้น ฮึ่ม แม่งล้วยจะตายอยู่แล้ว”

“เลิกอ้าก”

“ซูว์!”

หญิงเจ้าของโมเทลคงรู้สึกที่ตัวเองทำเกินไป หรือไม่ก็อาจคิดว่าหากหญิงสาวลูกติดด้วยยี่สิบต้นๆ ตัวผมมแห่งคนนี้ก็ก่อเรื่องอะไรขึ้นมาอาจทำให้ตนต้องมีเรื่องปวดหัวมากกว่าเดิม เธอจึงบีบเสียงพูด

ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนพลางถูเล็บที่ทาดด้วยน้ำยาทาเล็บสีแดงแจ๋

“ฉันเองก็ลำบากเหมือนกัน...ฮีม ช่วยเข้าใจสถานการณ์ของฉัน  
หน่อยเถอะ เข้าใจไหม”

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าห่างออกไป จองอี้จึงเลิกเกร็งไหล่ที่งอรั้ง  
ลงมา

“เฮ้อ”

“อู่วว”

“อืม ที่นี้ร้องออกมาได้แล้วละ”

ดวงตาสีดำของทารกมองเข้าไปในดวงตาของจองอี้ ช่างน่า  
เหลือเชื่อจริงๆ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังมีรู้สึกอย่างนั้น ลูกน้อยต้องระห-  
ระเหินไปหลายที่ตั้งแต่ตอนอยู่ในท้อง ส่วนจองอี้เองก็ไม่เคยมีสถานที่  
ที่เรียกว่าบ้านตั้งแต่ออกมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และเนื่องจาก  
ต้องเตร็ดเตร่อยู่ข้างนอกแบบนั้น เธอจึงไม่เคยได้กินอาหารเสริม  
ที่หญิงตั้งครรภ์จำเป็นต้องได้รับเลยสักอย่าง และไม่เคยดูแลตัวเอง  
ก่อนคลอดด้วยการเลือกฟังแต่คำพูดไพเราะเสนาะหูเลยแม้แต่ครั้งเดียว  
เธอต้องใช้ชีวิตโดยทนรับสายตาทิ่มแทงและทนฟังคำนิทาลับหลังว่า  
เพิ่งได้ถอดชุดนักเรียนก็ท้องป่องเสียแล้ว...ก็ใจแตกนะสิถึงได้กลายเป็น  
แบบนี้

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ภาคภูมิใจในตัวลูกน้อยที่เกิดมาครบสมบูรณ์  
ทั้งดวงตาสีดำเข้ม จมูกที่ส่งเสียงหายใจให้ได้ยินเบาๆ และลิ้นหนา  
อวบอิม แต่บางครั้งเธอก็มีความคิดเช่นนี้อยู่บ้าง หนูช่างโชคร้ายจริง ๆ  
ทั้งที่มีผู้คนตั้งมากมายแต่ทำไมถึงได้มาเกิดเป็นลูกของคนอย่างแม่  
จนต้องมาลำบากลำบากขนาดนี้ เมื่อนั่งมองตาของลูกน้อยที่ชวนให้  
หลงรักราวกับจมดิ่งลงไปใ้น้ำค้ำอันอันมีดมืด น้ำตาก็ไหลออกมา

อย่างไร้เหตุผล เธอไม่อาจล่วงรู้ได้เลยว่าในอนาคตตนจะรับผิดชอบชีวิตของลูกน้อยคนนี้ได้หรือเปล่า ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของลูกก็เที่ยวไปฉ้อโกงคนโน้นคนนี้และโยนความผิดให้จงอี่ทั้งหมด เขา คือคนที่เธอได้พบหลังออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและไม่มีที่ไป จะบอกว่าเขาเป็นคนที่เชื่อถือได้ก็ไม่เชิง แต่ข้างกายเธอไม่มีใครแล้ว นอกจากผู้ชายคนนั้น สุดท้ายเธอก็ต้องกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดในคดีฉ้อโกงจนถูกออกหมายจับ ทั้งที่แค่บอกเลขประจำตัวประชาชน และประทับตราตามที่เขابอกเท่านั้น

เมื่อจงอี่อุ้มท้องไปหา ใ้ผู้ชายคนนั้นก็นำธนบัตรห้าหมื่นม้วนยับ ๆ แค่มือกี้โบยัดใส่มือให้และพูดพล่อย ๆ ว่าเงินเท่านั้นน่าจะเพียงพอสำหรับการผ่าคลอด เป็นเพราะผู้ชายหน้าตัวเมียคนนั้น เธอจึงไม่กล้าเข้าไปอยู่ที่ศูนย์ดูแลแม่เลี้ยงเดี่ยว และไม่กล้าแม้แต่จะตั้งชื่อหรือแจ้งเกิดให้ลูกด้วยซ้ำ เพราะกลัวว่าตนจะกลายเป็นตราบาปของลูก

“เราคงต้องไปจากที่นี่กันแล้วละ พวกเขาอาจจะเปิดประตูเข้ามา กันจริงๆ ก็ได้”

ใบหน้ายิ้มแย้มกลายเป็นใบหน้าเคล้าน้ำตาในทันใด เนื่องจากจงอี่ไม่ได้กินอะไรเข้าไปเลย เธอจึงไม่มีน้ำนม แล้วก็ไม่มีเงินไปซื้อนมผงด้วย อีกทั้งตอนนี้ก็เข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว อากาศเริ่มหนาวเย็นจนทำให้เธอไม่มีที่ไป ควรไปที่ไหนดี คงเป็นเพราะแทบไม่ได้กินอะไรมาหลายวัน ลูกน้อยจึงทำหน้าบูดเบี้ยวและงอแงหนักขึ้น จงอี่นำผ้าห่มมาม้วนเป็นวงและอุ้มลูกน้อยวางไว้ด้านใน จากนั้นก็อุ้มขึ้นมาโยกกลมเบา ๆ

“บรีนน ๆ รถคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ ลอยในนภา

พุ่งเข้าไปในสายรุ้ง”

นี่เป็นเพลงที่จองอีแต่งเนื้อร้องขึ้นมาคร่าว ๆ ดูเหมือนว่าเด็กน้อยจะสงบลงแล้ว แต่ไม่นานก็เริ่มกระจองอแงอีก

“บรีนน ๆ รถคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ ลอยในนภา  
พุ่งเข้าไปในสายรุ้ง”

หัวใจของเธอแตกสลายเมื่อมองใบหน้าลูกน้อยที่ร้องไห้ด้วยความหิวโหย แล้วจู่ ๆ จองอีก็เริ่มหิวขึ้นมาเช่นกัน ดูเหมือนว่าความหิวโหยจะแพร่ถึงกันได้ราวกับโรคติดต่อ จองอียังคงร้องเพลงต่อไป แต่เด็กน้อยก็ยังไม่หยุดร้องเสียที เธอจึงพาลูกน้อยที่กำลังร้องไห้ของเธอเข้าไปในห้องน้ำเพราะกลัวว่าหญิงเจ้าของโมเทลจะขึ้นมาอีก

คงเป็นเพราะคนที่เคยเข้าพักในโมเทลแอบสูบบุหรี่กัน จึงทำให้มีทั้งกลิ่นเหม็นของบุหรี่และกลิ่นอับชื้นของเช็อร่า จองอีเหยียบลงบนคราบเช็อร่าดำ ๆ ระหว่างแผ่นกระเบื้องสีขาวและร้องเพลงอีกครั้ง

“บรีนน ๆ รถคันน้อยบินไปบนฟากฟ้า บรีนน ๆ...”

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้ว จองอีเริ่มร้อนใจ เธอสังหรณ์ใจว่าหญิงเจ้าของโมเทลจะเปิดประตูห้องเข้ามาในคืนนี้จริง ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้น เธอจะไปที่ไหนดี เธอไม่มีบ้านพ่อแม่ให้กลับไปหาตอนที่ลำบากด้วย เนื่องจากไม่มีญาติทางสายเลือด จองอีจึงไม่มีที่ไปและได้แต่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่เฉย ๆ เท่านั้น แต่วันนี้ลูกน้อยกลับร้องไห้หนักกว่าทุกวัน เสียงร้องงอแงดังไม่หยุดตั้งแต่ช่วงกลางวัน ได้ยินว่าเด็กทารกจะต้องผ่านความเจ็บปวดจากการยึดของกระดูกในช่วงก่อนอายุครบหนึ่งร้อยวัน วันนี้ลูกอาจเป็นอย่างนั้นถึงนอนไม่ค่อยหลับเลย เมื่อเอามือแตะหน้าผากดูก็รู้สึกอุ่น ๆ เหมือนจะมีไข้เล็กน้อยด้วย

“หนูจะไม่สบายที่นี้ไม่ได้นะ หนูก็รู้นี่ว่าเราไปโรงพยาบาลไม่ได้”

“อู๊ว~ อู๊ว~”

“ซูว์ อัยาร้องสิ แม่จะกอดหนูเอง แม่จะกอดหนูไว้ตลอดเลย ช่วยเงียบหน่อยเถอะนะ แม่ขอร้อง”

เด็กน้อยสงบลงไปได้บ้างเมื่อได้ฟังเสียงหัวใจของแม่อยู่ในผ้าห่อตัว แต่ก็ยังเป็นแบบนั้นได้ไม่นาน เพราะเด็กน้อยระเบิดเสียงร้องให้อีกครั้ง จากนั้นหญิงเจ้าของโมเทลก็เริ่มใช้กำปั้นทุบประตูห้องเสียงดังปังๆ

“ห้อง 201! ฉันจะเข้าไปแล้วนะ ลูกค้าห้องข้างๆ เพิ่งจะออกไปเมื่อคืนนี่เอง เขาขอเงินคืนเต็มราคาด้วย ฉันทนไม่ไหวแล้วจริงๆ ถ้ายังไม่ออกมาฉันจะแจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้เลย!”

“อู๊ว!”

ลูกน้อยร้องไห้ดังขึ้นราวกับกำลังส่งเสียงตอบหญิงเจ้าของโมเทล จองอีเหงื่อแตกพลั๊ก เธอตบกันปิดอบลูกไม่เป็นไรนะลูกไม่เป็นไร ให้ตายสิ ไม่เป็นไรที่ไหนละ แกร็ก ประตูเปิดออก หญิงเจ้าของโมเทลเปิดประตูเข้ามาโดยมีชายรูปร่างกำยำยืนอยู่ข้างๆ ดูเหมือนเธอจะพาผู้ชายมาด้วย

จองอีพูดขึ้นเมื่อเห็นอีกฝ่ายมองปราดทั่วห้องด้วยสายตาเฉียบคม “ฉันจะออกไปค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ แต่ขอเป็นพรุ่งนี้เข้า...”

“พรุ่งนี้เข้า?”

หญิงเจ้าของโมเทลตะโกบบายล์สี่ขาวดำที่มีกระต่ายตัวสีขาวและสีดำห้อยอยู่

“อย่าแตะต้องของของลูกฉันนะคะ”

“เหอะ รู้จักทำตัวเป็นแม่ที่ห่วงของลูกเป็นเหมือนกันนี่ แต่เธอ ค้างเงินอยู่หนึ่งแสนเก้าหมื่นวอนนะรู้ไหม รีบออกไปเดี๋ยวนี้ แล้วฉัน จะคิดชะว่าบริจาคเงินให้ขอทานก็แล้วกัน เอ้อ ทำไมฉันถึงต้องมา ทำบ้าอะไรแบบนี้ด้วยนะ ไม่น่ารับเด็กท้องโตมาตั้งแต่แรกเลยจริง ๆ พรุ่งนี้ฉันจะเรียกรถฆ่าเชื้อมาพ่นน้ำยาให้ทั่วห้องเลย ฮี!”

“ยังออกไปไม่ได้ค่ะ ฉันจะจ่ายเงินหนึ่งแสนเก้าหมื่นวอนให้คุณ แน่ ได้โปรดรออีกหน่อยนะคะ จะให้ออกไปตอนนี้ได้ยังไงกัน!”

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่เอาเงิน ออกไปเดี๋ยวนี้!”

หญิงเจ้าของโมเทลใช้เท้าเตะโมบายล์ที่หล่นอยู่อีกครั้ง แต่คง จะไปโดนปุ่มกดเข้า เสียงเมโลดีเพลง*คุณพ่อกับดินสอสี*<sup>4</sup> จึงดังขึ้น

“บ๊อดี้เอ๊ย นี่ฉันยังพูดติดกับเธออยู่นะ ออกไปให้พ้นก่อนที่ฉัน จะแจ้งตำรวจ!”

จองอีหมดเรี่ยวแรงที่จะตอบโต้เมื่อได้ยินคำว่าตำรวจ จริงด้วย ฉันถูกออกหมายจับอยู่นี่ คำนั่นทำให้เธอจำต้องเก็บสัมภาระอย่าง ว่าง่าย แต่สิ่งที่เรียกว่าสัมภาระของเธอก็มีเพียงกระเป๋าเดินทางใบเล็ก ที่มีของอยู่ไม่เต็มกระเป๋าด้วยซ้ำ โมบายล์สีขาวดำที่มีกระต่ายห้อย อยู่ถูกหญิงเจ้าของโมเทลเตะจนบิตบี้ยวหมดแล้ว เธอจึงเก็บเพียง ผ้าอ้อมและหนังสือเสริมพัฒนาการไปไม่กี่เล่มเท่านั้น จากนั้นก็เดิน ลงบันไดมาตามสายตาของหญิงเจ้าของโมเทลที่ยืนกอดอกจ้องมอง อยู่ตลอด ขณะเดินผ่านเคาน์เตอร์ จองอีก็ยกปากจะนำเงินมาไปรษณีย์ ในกล่องอะคริลิกใสรูปทรงดวงจันทร์เสี้ยวเหลืองเงิน แต่ก็ไม่มีอะไร

<sup>4</sup> เพลงนี้แต่งจากเรื่องจริงของนักร้องที่เล่าว่าเธออยากได้สี่เทียนตอนเด็ก ๆ แต่พอซื้อให้ได้ตอนเธอจะจบชั้นประถมแล้วเพราะฐานะยากจน

อยู่ในมือเลย คราวนี้เธออาจจะกลายเป็นขอทานสิ้นเนื้อประดาตัว  
ที่ไม่เหลือแม้แต่ศักดิ์ศรีจริงๆ แล้วก็ได้

ก่อนหน้านี้เธอกลัวว่าจะไปสะดุดตาหญิงเจ้าของโมเทล จองอี  
จึงเอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องจนไม่ได้สัมผัสอากาศภายนอกมานานแล้ว  
เมื่อรู้สึกเหมือนมีลมหนาวพัดมา เธอจึงถอดเสื้อเชิ้ตยีนที่สวมอยู่มาห่ม  
ให้ลูกน้อย

“พวกเราไปโรงพยาบาลไม่ได้ หนูห้ามป่วยนะ เข้าใจไหม แล้ว  
พวกเราสองคนจะไปไหนกันดีล่ะ”

“อู๊ว~ อู๊ว~”

เด็กน้อยเริ่มร้องไห้เพราะทนหนาวไม่ไหว ช่วงค่ำคืนที่ผู้คนต่างนอน  
หลับไหล จองอีต้องมาทำความสะอาดถาดเหล็กในร้านที่โครงหมูย่าง  
เตาถ่าน ขณะใช้ฝอยขัดหม้อขัดตะแกรงเหล็กที่มีซอสหมักซีโครงหมู  
ใหม่เกรียมติดอยู่ กลิ่นนั้นก็ทำให้เธอหิวขึ้นมา และเมื่อเห็นเศษ  
เนื้อหมูใหม่ที่ติดอยู่บนตะแกรงก็ทำให้เธอน้ำลายสอเหมือนกัน หาก  
ไม่มีลูกน้อยอยู่บนหลังละก็ จองอีอาจจะรีบหยิบขึ้นมากินแล้วก็ได้  
แต่เธอก็ไม่อาจหยิบเข้าปากได้ เพราะถ้าเธอกินเศษเนื้อหมูนี้เข้าไป  
แล้วให้นมลูก เธอรู้สึกลูกก็จะกลายเป็นคนที่กินเศษเนื้อใหม่ที่เหลือ  
จากคนอื่น และในอนาคตก็คงต้องใช้ชีวิตแบบนั้นต่อไป

เด็กน้อยคงรู้ใจของจองอีจึงมักจะขยับตัวเบา ๆ อยู่บนหลัง  
ของเธอในเวลาแบบนี้เสมอ จองอีดันถาดเหล็กลงไปในกะละมัง  
สีแดง เมื่อใส่ถาดเหล็กลงไปใต้น้ำที่มีเศษซอสใหม่ลอยอยู่ เสียง  
ฟองอากาศลอยบุง ๆ ก็ดังขึ้น ทำให้ลูกน้อยหายอแงอย่างรวดเร็ว  
เมื่อได้ยินเสียงนั้น

ร้านนั้นเป็นแหล่งรายได้เพียงแห่งเดียวที่อนุญาตให้เธอ

พาลูกมาทำงานด้วยได้ แต่คงเป็นเพราะเตาแก๊สที่ใช้ต้มซุปรกระดูกวัว ซึ่งต้องใช้เวลา 48 ชั่วโมงในการต้มจนเปื่อย หรืออาจเป็นเพราะต้องทำงานในห้องครัวที่เต็มไปด้วยฝุ่นควัน จึงทำให้ลูกเริ่มมีอาการไอจนเธอรู้สึกกลัว แล้วหลังจากนั้นเธอก็ไม่จับฝอยขัดหม้ออีกเลย

งานที่พาลูกไปด้วยและทำคนเดียวได้นั้นมีไม่มากนัก แม้แต่งานบริการลูกค้าในบริษัทจัดส่งพัสดุที่ต้องเข้างานทั้งวันทั้งคืนเธอก็เคยลองมาแล้ว แต่ก็ทำไม่ได้ไม่นานเพราะมีลูกค้าแสดงท่าทีอึดอัดใจที่ได้ยินเสียงเด็กร้องเป็นครั้งคราว และคนไร้ญาติขาดมิตรอย่างจงอื่ก็ไปทำงานหาเงินโดยที่ฝากให้ใครช่วยดูแลลูกไม่ได้ สิ่งที่ทำได้จึงมีเพียงการทำงานในร้านที่ใครหมุ่ย่างเตาถ่านโดยที่ต้องอดทนกับอากาศคันคะเยอจากโรคผิวหนังอักเสบ ซึ่งตอนนี้เธอก็ไปทำงานที่นั่นไม่ได้แล้วด้วย

จงอื่ตัดสินใจซื้อคิมบับสามเหลี่ยมใส่ทุยาราคา 1,600 วอน หลังจากเดินเข้าออกร้านสะดวกซื้ออยู่หลายร้าน ตอนนี้เธอยังต้องให้นมลูกเองอยู่เพราะไม่มีเงินซื้อนมผงและขวดนม จงอื่จึงไม่มีทางเลือกอื่น เพราะจะกินอาหารเม็ดก็ไม่ได้ หรือจะกินอาหารเค็มเกินไปก็ไม่ได้ จงอื่เดินจากสถานีฮยฮวาไปตามถนนอิฐแดงที่มุ่งไปทางโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล ดวงอาทิตย์สีแดงกำลังเคลื่อนตัวลับขอบฟ้าตรงระหว่างต้นพลาทานัส หญิงชราที่ขายดอกอยู่ใต้ต้นไม้ที่นั่นกำลังนำดาแรต็อก<sup>5</sup> วางลงบนเตาถ่าน กลิ่นดีดอย่างจนเริ่มสุกทำให้เธอน้ำลายสอ แม้จะกำลังกินอยู่แต่เธอก็ยังไม่หายหิว

<sup>5</sup> ดีดหรือเค้กข้าวรูปทรงกระบอกยาว

จงอีกสิ้นน้ำลาย เธอนำคิมบับสามเหลี่ยมที่แสนผิดคอใส่เข้าปากอีกครั้ง และได้แต่จุ่มลูกเดินไปโดยที่มือหนึ่งลากกระเป๋าเดินทาง และอีกมือหนึ่งถือคิมบับสามเหลี่ยมกินไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย แม้จะมีข้าวติดคอเพราะต้องกลืนโดยที่ไม่มีน้ำดื่ม แต่เธอก็ไม่อาจทูปหน้าอกให้คล้องคอขึ้นได้ เพราะลูกน้อยที่อ่อนแรงเพราะความหิวโหยเพิ่งหลับไปอย่างยากเย็นระหว่างที่ฟังเสียงหัวใจของจงอี



กิมนัมจุ่มเด็กน้อยมาที่หน้าประตูบ้านพร้อมกระเป๋าผ้าอ้อม ในมือข้างหนึ่ง ตีต ๆ ๆ 1004<sup>6</sup> เธอคร่ำครวญประศุนแสนเรียบง่าย วันนั้นก็มึนหมกผ้าไว้ตั้งแต่ตอนเช้าราวกับรู้ว่าจะมีแขกตัวน้อยมาเยือน เธอนำผ้าห่มที่แห้งดีแล้วมาปูบนเตียงในห้องนอนและวางเด็กน้อยลงบนนั้น กลิ่นหอมละมุนของน้ำยาปรับผ้านุ่มคละเคล้ากับกลิ่นตัวเด็กทารก เจ้าหนูสายหน้าเด็กน้อยคล้ายพยายามจะขยับตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจากนั้นก็นอนหลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว

“อดหลับอดนอนมาขนาดไหนถึงได้วางปุ๊บหลับปั๊บแบบนี้ ให้ตายสิ...จี้ ตอนนี้แม่จะคิดถึงหนูขนาดไหนนะ แต่ถึงยังไงก็ไม่น่าทำอย่างนี้เลย ในสังคมทุกวันนี้ จะเที่ยวเอาลูกมาวางทิ้งไว้หน้าร้านคนอื่นสู่มสิสู่มห่าได้ยังไง ได้ยินว่าสมัยนี้มีเบบี้ออกซ์หรือเบบี้อาสเกตอะไรพวกนั้นด้วยนี่!”

---

<sup>6</sup> ในภาษาเกาหลีอ่านว่า “ซอนซา” พ้องกับคำว่า “ซอนซา” ที่แปลว่า นางฟ้า